

Ранобудното кокиче
вечъ подаде своя цвѣтъ.
Гиздаво като момиче
радва се на този свѣтъ.

Дѣдо Господъ го изпрати,
да ни каже, че отъ югъ
ще пристигне отъ палати
пролѣтъ цвѣтна скоро тукъ.

Къмъ полета и горички
всички нека полетимъ,
наштѣ свилени косички
съ него да си украсимъ.

Н. Илиевъ

ПРИКАЗКА ЗА КОТКАТА

Зима е. Навънъ вали пухкавъ снѣгъ. Кжщитѣ се мждрятъ като млади булки подъ гиздава премѣна. Чудни губери покриватъ улици и дворове. Свечерява се. Бързатъ хора. Единъ нагоре, другъ надолу. Всѣки тичешката се прибира въ кжщи. А тамъ е тѣй хубаво... Въ стаята весело буботи печката. До нея седи баба, а наоколо се гушатъ децата. Баба! Кой не я познава? Товарътъ съ годинитѣ ѝ е доста голѣмъ и мжно го носи, затова се е прегърбила. Косата ѝ е бѣла, като пухкавия снѣгъ навънъ. Лицето е набръчкано — сжщо зелника, който мама често прави. Устата сж беззжби, но това не грози баба. Така тя е по-мила, по-обична. А е тѣй добра, тѣй много обича малкитѣ си внучета!.. Тукъ е и Маца. Лениво се изтѣга на топло и дреме. Отъ време на време нѣкоя малка ржчикка се протегне къмъ нея и се плъзне леко върху нагрѣтия грѣбъ. Писана отваря сънливи очи, оглежда всички и весело замърква: Мъръ, мъръ, мъръ...